

[Krag.]

at Honorarerne er blevet nedsat, og jeg er heller ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Olufson i, at for at naa igennem paa de mange forskellige Omraader, der her kan komme i Betragtning, vil det være praktisk, at det, der maatte fremkomme fra Spareudvalget, kommer som en Helhed, saa at man kan faa Lejlighed til at afveje Udvalgets Indsats paa de mange forskellige Omraader, hvad der ikke vil være muligt, hvis man stykkevis kommer frem med de Besparelsesmuligheder, man har faaet Øje paa. Jeg tror imidlertid, at selv med den bedste Villie indenfor det nedsatte Spareudvalg, og selv om jeg nærer Tillid til, at Regeringen vil opfylde sit Løfte om til det yderste at samarbejde med Spareudvalget for at naa betydelige Resultater, vil disse Resultater alligevel ikke betyde synderligt meget overfor Finansproblemet som Helhed. Det har det ærede Medlem Hr. Olufson ogsaa givet Udtryk for, idet han udtalte, at kun en Brøkdal af det Underskud, som det ærede Medlem forudser vil komme i indeværende Finansaar, vil kunne dækkes gennem Besparelser. Men det er jo, fordi den ærede Ordfører ligesom den højtærede Finansminister stikker Besparelserne ud som ganske korte, som kun berørende mindre betydende Udgiftssider af Budgettet, medens man skæringslagen standser, saa saare man naar frem til de Udgiftsposter, som er af afgørende Betydning. Derfor gentager jeg, hvad jeg sagde for et Øjeblik siden, at jeg maa være af den Opfattelse, at det er uklog Tale, man paa dette Punkt har ført — senest nu Ordføreren, og tidligere den højtærede Statsminister. Thi uden om Balancen kommer vi ikke; den maa tilvejebringes. Laanevejen kan vi ikke naa frem ad — deri er jeg enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet — Skattevejen kan heller ikke baføres under de nuværende økonomiske Tilstande i synderlig større Grad, end Tilfældet allerede er. Saa er der af de 3 Veje kun den ene tilbage, og den maa Regeringen følge saa langt, at Ligevægt opnaas, uanset om man derigennem skal træffe Besparelserforanstaltninger, som man helst havde undgaaet, ja, som maaske alle Partier her i Rigsdagen gerne saa undgaaet.

Det kan fastslaaes, at ligesom den høje Regering er pligtig at yde en kraftig, en effektiv Medvirken til Gennemførelse af et Arbejde indenfor Sparekommissionen, som virkelig kan give betydende Resultater, saaledes er den højtærede Regering ogsaa pligtig at fremlægge et Budget til Oktober,

som er Udtryk for Balance. Og skal dette ske, saa maa denne Balance indtræde paa et væsentligt formindsket Beløb. Jeg vil gerne sige til den høje Regering, idet jeg anerkender den Loyalitet, hvormed man fra Regeringens Side har samarbejdet med os gennem de sidste Maaneder om Udformningen af den Lovgivning, der var Overenskomstens Konsekvens, at til nye Dækningslove, uden at man er gaaet frem saa langt, som i det hele taget under Omstændighederne gør ligt er, ad Besparelservejen, kan den højtærede Regering ikke forvente vor Bistand.

Den Politik, hvorpaa Regeringen gik til Valg, og den Politik, hvorpaa den sejrede den 16. November, har jo ikke kunnet omsættes i Praksis. Ganske vist sagde det ærede Medlem Hr. Olufson, at den Politik, hvorpaa Regeringen sejrede, var den, der var ført indtil denne Dag. Det ærede Medlem udtalte, at det var ud fra Valgets Resultat, at Samarbejdet skabtes, og at Venstre i Erkendelse af dette Resultat meldte sig til Samarbejde paa de Retningslinier, som af Regeringen forud for Valget var angivet for den kommende Tids Politik. Jeg maa have Lov til at nedlægge en høflig, men derfor ikke mindre skarp Protest imod denne Udtalelse. Det har været Venstre en Tilfredsstillelse, at vi paa Valutapolitikens Omraade har kunnet naa det Resultat, som naaedes i Begyndelsen af Februar i Aar, og vi anerkender den Forstaaelse, Regeringen har vist af dette Problems Betydning for Erhvervslivets Muligheder, og som har fundet Udtryk gennem Regeringens Tilslutning til denne Politik. Men det ærede Medlem Hr. Olufson kan dog vel ikke mene, at det var den, Regeringen og den højtærede Statsminister pegede paa før Valget — nej, det var vist en helt anden Omtale af den Valutapolitik, der siden da er ført, som den højtærede Statsminister og de ærede Medlemmer af de to Regeringspartier fremkom med før Valget. Jeg skal ikke citere disse Udtalelser, det er jo overflødig, alle har dem i frisk Minde, men jeg kan forsikre de ærede Regeringspartier og den høje Regering om, at hvis vi fra Venstres Side ikke i Forvejen havde ment at spore en overvejende Sandsynlighed for, at man paa dette Hovedomraade kunde vente ændrede Signaler, saa var den Forhandling, som førte til Overenskomsten, ikke blevet etableret.

Nej, Forholdet er det, at den Politik, hvorpaa Regeringen gik til Valg, var det ikke muligt at omsætte i Praksis, fordi den stod i et skærende Misforhold til det levende